

РЕШЕНИЕ

№ 6888

гр. София, 02.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6738** по описа за **2020** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от И. Г. С., против Решение от 16.03.2020 г. на Софийския районен съд, НО, 136^{-ти} състав, постановено по НАХД № 7062/2019 г. С решението е потвърдено издаденото от началник Отдел „Контрол по РПМ“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, при Агенция „Пътна инфраструктура“ **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 6050/26.03.2019 г.**, с което, на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, на касатора е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 2 500 лева, за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от същия закон.

В касационната жалба е изложено становище за неправилност на въззивното решение. В съдебно заседание касаторът не се явява и не е представляван.

Ответникът, чрез юрисконсулт, с отговор и в допълнително писмено становище приема жалбата за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като взе предвид приложените по

делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК, касационната инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон касационният съд следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания, но преценява решението като неправилно.

В процесните АУАН и НП е отразено, че: на 11.03.2019 г. в 14:40 часа на път II -18, км. 35+300 м., преди разклона за [населено място], в посока К. – Г. касаторът е управлявал извънгабаритен товарен автомобил с четири оси, с две управляеми оси, превозващ инертни материали; проверката с техническо средство (електронна везна, модел D.-KR № 118873 и ролетка 1305/18 -5м) установила, че разстоянието между осите е 1,35 м, сумата от натоварването на двойната задвижваща ос на МПС - 28, 580 тона, при максимално допустимо натоварване от 18 тона, съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5 б. „в“ на Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. Описано е още, че водачът И. Г. С. не е представил „валидно разрешение (разрешително или квитанция за платени пътни такси) за движение на извънгабаритно ППС, по смисъла на § 1, т. 1 ДР на Наредба № 11 от 03.07.2001 г.

Въз основа на така описаните констатации, на водача на ППС е вменено извършване на нарушение по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от Закона за пътищата, за което е санкциониран на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 с.з. Според разпоредбата, за дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение се забранява движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства, като разрешението се издава по реда, указан с Раздел IV от Наредба № 11/03.07.2001 г. „Специалното ползване на пътищата“ е дефинирано с §1, т. 8 от ДР на Закона за пътищата - „използването на пътищата за превозване на тежки и извънгабаритни товари или за осъществяване на други дейности в обхвата на пътя и в обслужващите зони, като: изграждане и експлоатация на търговски крайпътни обекти и на пътни връзки към тях, както и на площадки за оказване на пътна помощ и на пътни връзки към тях; изграждане и експлоатация на рекламни съоръжения; изграждане на нови и ремонт на съществуващи подземни и надземни линейни или отделно стоящи съоръжения и тяхната експлоатация в обхвата на пътя; временно ползване на части от пътното платно и земи в обхвата на пътя от други лица“. В процесния случай, както от съдържанието на наказателното постановление, така и от събраните по делото доказателства се установява обстоятелството, че водачът на пътното превозно средство е превозвал тежък и извънгабаритен товар, без да има съответното разрешително за това. С други думи, административнонаказателната отговорност е ангажирана за превозване на тежък и извънгабаритен товар, без съответното разрешително за това, но не за „управляване на пътното превозно средство с размери, маса или натоварване на ос, които надвишават нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството“ – чл. 177, ал. 3, т. 1 от Закона за движението по пътищата. Разрешителното, което се изисква по чл. 26 от Закона за

пътищата е различно от разрешителните, които се издават по чл. 177, ал. 3 от ЗДвП, във връзка с разпоредбите на Наредба № 11/03.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътно превозни средства. Съобразно чл. 18, ал. 5 от Закона за пътищата специалното ползване на пътищата се извършва при условия и по ред, определени с наредба на Министерския съвет – Наредба за специално ползване на пътищата, приета с ПМС № 179/4.07.2001 г. Според §2 ПЗР на тази наредба, специалното ползване на пътищата, чрез превозване на тежки и извънгабаритни товари се извършва при условията и по реда на наредбата по чл. 139 от ЗДвП. В процесния случай обаче, административнонаказателната отговорност не е ангажирана за превозването на тежък или извънгабаритен товар, в условията на специално ползване на пътищата (§1, т. 8 от ДР на Закона за пътищата), а за превозване на тежък и извънгабаритен товар, без съответното разрешително за това. С оглед на това, за административнонаказателно отговорни по чл. 53, ал. 1, т. 2, вр. чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от Закона за пътищата са физическите лица, осъществяващи транспортната дейност, в качеството си на търговци, регистрирани по съответния ред, а не физическите лица - водачи на пътно превозно средство. Именно регистрираните превозвачи – търговци имат задължението (чл. 15, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2001 г.) да се снабдят със съответното разрешение за извършване на превоз в случаите по чл. 26 от Закона за пътищата, като подадат заявление по образец - приложение № 4. Деянието, за което е наложена глобата на И. Г. С. е несъставомерно, както от обективна, така и от субективна страна, по отношение състав на нарушението по чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. първо, вр. чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП.

Водим от горните съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд София - град, V^{ти} касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 16.03.20202 г. на Софийския районен съд, НО, 136^{ти} състав, по НАХД № 7062/2019 г. и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ издаденото от началник отдел „Контрол по РПМ“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 6050/26.03.2019 г.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: